

Reglen, naar Afsoning ved Tvangsarbejde vælges, ensidig vil kunne hæves af Husbonden, jfr. Thendeloven af 10de Mai 1854 § 41 Nr. 3, vil kunne spille en Rolle ved Valget. Dertil kommer, at Tvangsarbejde som Følge af, at Tvangsarbejdslemmer som Regel høre til de daarligste Elementer af Befolkningen, i visse Samfundsklasser sikkert anses for mere infamerende end Fængsel paa Vand og Brød, og at der, naar denne Anskuelse maa antages at medføre Skade for den Paagjældende i hans Erhverv, kan være Anledning til at foretrække Afsoning ved Fængsel paa Vand og Brød.

Medens Reglen i § 10, 2det Stykke, er overensstemmende med, hvad der alt nu antages, indeholder den i Paragrafens 1ste Stykke optagne Regel om, at den Hjælp, der af det Offentlige ydes til Trængende, hvis Forsørgelse ifølge de foregaaende Paragrafer paahviler nogen anden, betragtes som oppebaaren af denne selv, for saa vidt noget nyt, som dette herefter ubetinget vil gjælde om Barnefædre, der ere ude af Stand til eller modvillig have unddraget sig for at betale skyldige Underholdningsbidrag.

Ved Slutningen af § 10, 1ste Stykke, er der endvidere givet en, iøvrigt med den bestaaende administrative Praxis stemmende Regel for de ikke saa Tilfælde, i hvilket det Offentlige maa antage sig Personer, som en anden er pligtig at forjøre, naaget denne anden i og for sig er i Stand til at opfylde sin Pligt i saa Henseende, men paa Grund af særlige Omstændigheder, f. Ex. fordi han ikke er tilstede eller ikke er bekendt med Forholdet, undlader at foretage det fornødne. Som de mest praktiske Exempler herpaa kan nævnes, at en Person gifter sig med en Kvinde, der har et eller flere uøgte Børn men undlader at gjøre ham bekendt hermed, og Børnene enten allerede ved Ugtestabets Indgaaelse ere eller senere komme under Fattigforsørgelse, at en Person midlertidig er bortrejst og hans Familie paa Grund af uventet indtrufne Omstændigheder maa ty til Fattigvæsenet, eller at Familienmedlemmer, f. Ex. konfirmerede, men ikke 18-aarige Børn, opholde sig udenfor Hjemmet og, inden Forsørgeren kan træde til, maa henvende sig til det Offentlige; men iøvrigt foreligger der jævnlig Administrationen meget forskellige Tilfælde af denne Natur. Under saadanne Omstændigheder har man ment, at den Hjælp, Fattigvæsenet maa yde, ikke bør have de af Fattighjælps Modtagelse sædvanlige flydende Virkninger for Forsørgeren, naar denne, saafort han bliver vidende om Forholdet, opfylder sine Forpligtelser overfor det Offentlige, derunder erstatter den mod-

tagne Hjælp og efter Omstændighederne tillige overlager den videre Forsørgelse, alt selvfølgelig under Forudsætningen af, at Fattigvæsenets Mellemkomst ikke kan siges at være foranlediget ved, at han modvillig har undraget sig sin Forsørgelsespligt.

I Henseende til Omfanget af den andre Personer paahvilende Forpligtelse til at forjøre Trængende er det anset rigtigt at opstille den Regel, at det kan paalægges Instruen, efter de Grundsætninger, som indeholdes i denne §, at yde Manden Hjælp, saalænge hun ikke er endelig skilt fra ham, saafremt hun har særegne Midler eller Indtægter, der ikke henhøre til Fællesboet. Der næst har man ment at maatte tillægge Forholdet mellem Forældre og Børn en større Vægt end der efter den nugjældende Lovgivning er tilbent dette Forhold. Ved Siden af de i de foregaaende §§ givne, i det Væsentlige med det nu Gjældende stemmende Regler om den ubetingede Forsørgelsespligt, der paahviler Forældrene ligeoverfor deres umyndige Børn, er der derfor i § 11 optaget Bestemmelser om en videregaaende Forpligtelse for de nævnte nære Slægtninge til at komme hverandre til Hjælp i deres Trang, idet det under de i Paragrafen nærmere fastsatte Betingelser er paalagt saavel Børn at understøtte deres Forældre som ogsaa disse at yde Hjælp til deres Børn udover disses 18de Aar. Naar henses til Bestaffenheden af det Slægtskabsbaand, der sammenknytter Forældre og Børn, og naar det derhos tages i Betragtning, hvor liben Betænklichkeit der endnu haves ved at lade selv de nærmeste Slægtninge forjøre paa det Offentliges Bekostning, idet det navnlig ikke er sjældent, at Børn unddrage sig Om sorgen for trængende Forældre ved at lade dem gaa paa Aftegt og søge dennes Utilstrækkelighed suppleret ved Tilskud fra Fattigvæsenet, vil det formentlig erkjendes, at en saadan Forandring i de hidtil gjældende Regler er vel begrundet i Forholdets Natur og tillige i høi Grad ønskelig. Det vilde dog uden Tvivl føre for vidt, om man vilde opstille en ubetinget og for alle Tilfælde gjældende Forpligtelse for Forældre og Børn, og saa naar disse ere komne udover deres umyndige Aar, til i Trangstilfælde gjensidig at understøtte hinanden, idet individuelle Omstændigheder nemlig i mange Tilfælde kunne rejsfærdiggjøre en Bægning ved at understøtte. Det er derfor i § 11 foreslaet, at Spørgsmaalet om Indtrædelsen af den der omhandlede Understøttelsespligt skal afgjøres af Overværigigheden, der tillige skal bestemme, hvor meget Vedkommende skal udrede, og hvorledes Hjælpen skal erlægges. Det er derhos nær-